

Тог 17. марта 2004. године ноћ ме је затекла на путу ка енклавама у Косовском Поморављу. Не памтим да сам икада јасније видео далека метохијска села, као тад, српска, што су горела. Одасвуд су јечала црквена звона кад тресну о земљу, с нагорелих греда звоника. Нема страшнијег осећаја од тог, када се пламеним масивима у даљини сетиш имена...

Сећам се и обесне јарости албанских младића који су бесомучно лопатама тукли по крави, претеклој из штале неког Србина. Платила је за домаћина који је утекао комшијама... Сећам се преплашених кфороваца који су оставили небрањенеманастире, цркве и збегове. Свега се живо сећам, а чини ми се да смо почели да заборављамо...

Седамнаести фебруар 2008. саздан је ина гарежу тог 17. марта, на телима осморо убијених Срба, на 35 обезбожених олтара, на 900 преораних темеља, на неколико десетина оскрнављених православних гробаља... Седамнаестог фебруара 2008. косметски Албанци ставили сутачку на оно што супочели пре, ево, деценије, равно. После је дошао НАТО а отишли су Срби. Етничко чишћење добило је прерогативе државности, признате од неколико најмоћнијих држава света и још сијасет оних, нетремице загледаних у ове, најмоћније.

Што се некада фамозних „стандарда пре статуса“ тиче, приштинском руководству је дозвољено да, маниром несигурног студента, замени цедуљицу с питањима. О стандардима ће у неком од наредних апсолвентских рокова...

А, шта се за минуле четири године, заиста, променило на Космету? Осим демографске карте, баш ништа! Крвна слика јужне нам покрајине јасно говори да је реч о хроничној (а)немији Срба и осталих неалбанаца.

Додуше, онима који су остали на огњиштима безбедност је доиста повећана— још једним калемом бодљикаве жице око села. Не штеди се на томе. Тачи је једној многочланој српској породици лично уручио кључеве новог трактора с приколицом.

Од 323 Албанца оптужена за учествовање у мартовском зулumu 2004. године, готово

Седамнаести март

Пише: Михаило Меденица
среда, 19 март 2008 17:43

ниједан није правоснажно осуђен. Не постоје поуздани сведоци и докази, иако српске куће, цркве и манастири немају обичај да сами од себе плану. А што се осморо страдалих тиче, нико није видео откуда су дошла пушчана зрна. Косметска форензика ту није могла да помогне.

Све у свему, за разлику од 17. марта 2004; 17. фебруара ове године је косовска „влада“ на централном приштинском тргу, у част прославе „независности“ сервирала тарту од 1000 кила у облику покрајине и позвала комшије Србе да дођу да се засладе. Вероватно је то за неко времепоследњи слатки залагај за неалбанце...

На „срећу“, у питању је, како правдољубив свет то формулише: „надзирана независност“.

На несрећу и та два мартовска дана 2004. неко их је надзирао, али...

[објављено: 16/03/2008, Политика]